

Hepr. 11: 2, 13–19

Uskoon perustuu se todistus, jonka Jumala on isistä antanut.

Uskovina nämä kaikki kuolivat. Sitä, mikä heille oli luvattu, he eivät saaneet; he olivat vain etäältä nähneet sen ja tervehtineet sitä iloiten, tunnustaen olevansa vieraita ja muukalaisia maan päällä. Ne, jotka puhuvat näin, osoittavat kaipaavansa isänmaata. Mutta jos heidän mielessään olisi ollut se maa, josta he olivat lähteneet, he olisivat toki voineet palata sinne. Ei, he odottivat parempaa, taivaallista isänmaata. Sen tähden ei Jumalakaan häpeä heitä, vaan sallii itseään kutsuttavan heidän Jumalakseen, sillä hän on heitä varten jo rakentanut valmiin kaupungin.

Usko sai Abrahamin tuomaan Iisakin uhriksi, kun hänet pantiin koetteelle. Hän oli valmis uhraamaan ainoan poikansa, vaikka oli saanut lupaukset, vaikka hänelle oli sanottu: "Iisakin jälkeläisiä sanotaan sinun lapsiksesi." Hän päätteli, että Jumala kykenee jopa herättämään kuolleen, ja niin hän sai poikansa takaisin, ylösnousemuksen ennusmerkkinä.

Kirjoittaja: Alun pitäen Heprealaiskirje liitettiin apostoli Paavalin kirjoitusten joukkoon. Siitä puuttuu kuitenkin mm. Paavalille tyypillinen alkutervehdys. Sen lisäksi kirjeen kirjoittaja vaikuttaa luottaneen Jeesuksen Kristuksen silminnäköiden tietoon (2:3) ja tästäkin syystä Paavalin roolia kirjeen kirjoittajana on syytä epäillä.

- Miten "isänmaa" määritellään? Mikä on sinun isänmaasi?
- Mitä tämän tekstikappaleen mukaan usko on?
- Mitä usko sinun mielestäsi on?
- Onko sinulla uskon esimerkkejä elämässäsi nyt tai ollut joskus aikaisemmin?
- Miten usko pysyy yllä?
- Onko sinulla kokemusta "uskoon tulemisesta tai heräämisestä"? Onko se mielestäsi välttämätöntä vai voiko usko syntyä muullakin tavalla?